روزنامه صبح ایران
وطن امروز
VATANEMROOZ.IR

یکشنبه | ٤ تیر ۱٤۰۲ | ٦ ذیحجه ۱٤٤٤ | ۲۵ ژوئن ۲۰۲۳ | سال پانزدهم | شماره ۳۷۹۲ | ۸ صفحه | ۳۰۰۰ تومان

| ۱۱۸٤ سال و ۲٦۳ روز گذشت |

VATAN-E-EMROOZ | VOL.15 | NO.3792 | SUN.JUN.25, 2023 | ISSN:2008-2886

وزیر بهداشت: با اضافه شدن ۲ دهک ۴ و ۵ به جمعیت بیمه‌شدگان سلامت، ۱۲ میلیون و ۵۰۰ هزار نفر تحت پوشش این نوع بیمه قرار گرفتند

چتر بزرگ بیمه رایگان

میزان مشارکت در پرداخت حق بیمه دهک‌های ۶ تا ۹ نیز کاهش یافت

صفحه ۴

دانمارک فرد مهاجمی را که مهرماه سال گذشته به سفیر ایران حمله کرده بود، متهم شناخت

سریال نقرداغ شدن اپوزیسیون

صفحه ۲

شورش یک روزه نیروهای نظامی وابسته به دوست قدیمی پوتین روسیه را در بهت فروبرد

پس از وساطت لوکاشنکو پریگوژین دستور داد نیروهایش به مقرهای خود بازگردند

جنون واگنر

صفحه ۷

تیترهای امروز

شورای نگهبان طرح تناسبی شدن انتخابات مجلس در تهران را تأیید کرد

تحول در نظام انتخابات

■ برخی گمانه‌زنی‌ها از امکان اجرای این طرح در اسفند امسال در تهران حکایت دارد

صفحه ۲

عقب‌نشینی و رکود بازارهای مسکن، موبایل لوازم خانگی، سکه و طلا در بهار ۱۴۰۲

بازار در مسیر ثبات

صفحه ۵

نتیجه اولیه اجرای طرح‌های مدیریت مصرف برق

تأمین برق صنایع ۲۱ درصد افزایش یافت و ۴۰ درصد مشترکان خانگی مشمول پاداش صرفه‌جویی شدند

مدیریت برقی

صفحه ۳

درباره اقدام آمریکا در عدم صدور ویزای بازیکنان والیبال

این ورزش سیاسی است

صفحه ۶

وزیر خارجه عمان: ایران و آمریکا در آستانه توافق تبادل زندانیان هستند

خبر واسطه

صفحه ۷

نگاه

بررسی سیمای قضات صالح در نهج‌البلاغه به مناسبت هفته قوه‌قضائیه

حامی مردم، دشمن اشرار

عدنان حیدری: امیرالمومنین علیه‌السلام در بخشی از نامه ۵۳ نهج‌البلاغه معروف به عهدنامه مالک اشتر، بحث مهمی درباره قضات بیان می‌دارد و بخش مستقلی را در نامه به این بحث اختصاص می‌دهد تا اشاره‌ای به استقلال قضایی باشد که در دنیای امروز به آن اهمیت زیادی می‌دهند و قوه‌قضائیه را قوه مستقلی در برابر قوه اجرایی (دولت) و قوه قانونگذاری می‌شناسند.

ایشان می‌فرماید: «از میان رعایای خود برترین فرد را نزد خود برای قضاوت در میان مردم برگزین» (اخْتَرْ لِلْحُکْمِ بَیْنَ النَّاسِ أَفْضَلَ رَعِیَّتِکَ فِی نَفْسِکَ).

این تعبیر می‌رساند که درباره قضات حتما باید سراغ برترین‌ها رفت، چراکه مسأله قضاوت امری بسیار سنگین، حساس و سرنوشت‌ساز است که تنها برترین‌ها می‌توانند آن را سر و سامان بخشند.

آنگاه ۱۲ صفت برای آنها برمی‌شمارد که در واقع نشان می‌دهد برترین‌ها چه کسانی هستند:

۱- می‌فرماید: «کسی که امور مختلف وی را در تنگنا قرار ندهد» (ممَّنْ لاَ تَضِیقُ بِهِ الاُمُورُ).

اشاره به اینکه آگاهی آنها درباره مسائل مختلف و قوانین اسلام و شناخت موضوعات در حدی باشد که هر مسأله پیچیده‌ای پیش آید راه‌حل آن را بدانند و در تنگنا قرار نگیرند.

۲- «و برخورد مخالفان و خصوم با یکدیگر او را به خشم و لجاجت وا ندارد» (وَلاَ تُمَحِّکُهُ الْخُصُومُ).

یعنی آنچنان سعه صدری داشته باشد که اگر گاهی طرفین دعوا در محضر او به نزاع و جنجال برخیزند از کوره در نرود و حکم عادلانه الهی را درباره آنها هرچند جسور و بی‌ادب باشند صادر کند.

۳- «کسی که در لغزش و اشتباهاتش پافشاری نکند» (وَلاَ یَتَمَادَی فِی الزَّلَّهِ).

به یقین افراد لجوج هنگامی که مرتکب خطایی شوند و متوجه شوند، به آسانی حاضر نیستند مسیر خود را تغییر داده و به سوی راه راست و صراط مستقیم بازگردند و همین سبب می‌شود داوری‌های آنها ظالمانه و غیرواقعی باشد آن هم ظلمی از روی عمد که غیرقابل بخشش است.

۴- «و هنگامی که خطایش بر او روشن شود بازگشت به سوی حق بر او مشکل نباشد» (وَلاَیَحْصَرُ مِنَ الْفَیْءِ إِلَی الْحَقِّ إِذَاعَرَفَهُ).

این وصف در واقع چهره دیگری از عدم لجاجت یا به تعبیری دیگر نتیجه آن است.

۵- «کسی که نفس او به طمع تمایل نداشته باشد» (وَلاَتُشْرِفُ نَفْسُهُ عَلَی طَمَعٍ).

بدیهی است اگر قاضی طمع‌کار باشد، حتی گرفتار کمترین طمع شود به آسانی می‌توان او را با پیشنهاد رشوه فریب داد و از داوری بحق بازداشت.

ادامه در صفحه ۶

دیپلماسی اقتصادی جهان‌گرای دولت و امید به آینده درخشان

یادداشت

روح‌الله اژدری: در داخل کشور جریانی سیاسی و غربگرا وجود دارد که جهان را فقط اروپا و آمریکا می‌داند و وقتی با رای مردم به قدرت می‌رسد، کل ظرفیت سیاسی و اقتصادی کشور را به‌رغم عدم تمایل غرب به همکاری با ایران، صرف این می‌کند که دل ارباب سلطه‌طلب را به سوی کشور متمایل کند. این جریان حاضر به دادن هر گونه امتیازی به طرف غربی حتی به قیمت تضعیف قوای تامین‌کننده امنیت کشور است. تا جایی که با افتخار با معرفی برجام به عنوان آفتاب تابان، از برجام ۲ و معامله بر سر توان موشکی حرف می‌زد. متاسفانه دولت روحانی در ۸ سال حاکمیت خود یک فرصت‌سوزی عجیبی در پای برجام بر کشور تحمیل کرد و چون در انگاره ذهنی لیبرال‌ها، دنیا فقط غرب است، از سایر مناطق جهان غفلت شد. اگر این فرصت‌سوزی در سیاست خارجی کشور رخ نمی‌داد با اطمینان می‌توان گفت روحانی می‌توانست امروز سربلند نزد ملت ایران باشد. با تغییر دولت، ریل سیاست خارجی نیز تغییر کرد و مسیر خود را از فقط اروپا و آمریکا به سوی اوراسیا، آسیای جنوب شرقی، آمریکای لاتین و جنوب غرب آسیا و تنش‌زدایی با همسایگان تغییر داد. دولت رئیسی ضمن حفظ کانال مذاکره با غرب، تلاش دارد با تنوع‌بخشی به شرکای سیاسی- اقتصادی، تنوع ابزارهای راهبردی برای کشور فراهم کند و از فشارهای اروپا و آمریکا بر پرونده هسته‌ای بکاهد. تنوع‌بخشی به شرکای اقتصادی و سیاسی می‌تواند فشارهای اروپا و آمریکا را تعدیل کند و فرصت‌های اقتصادی زیادی در حوزه صادرات و واردات برای کشور فراهم کند. به‌رغم اینکه برخی کارشناسان سیاسی معتقد بودند دولت رئیسی رویکرد شرق‌گرایی را در پیش خواهد گرفت و در انگاره دولت رئیسی، شرق فقط چین و روسیه است اما دیپلماسی همه‌جانبه‌گرای دولت رئیسی نشان داد که تنها رویکرد در برنامه‌های سیاست خارجی شرق‌گرایی نیست، بلکه دولت درصدد است با جغرافیایی به وسعت جهان به توسعه روابط بپردازد. دولت رئیسی در ۲۲ ماه گذشته علاوه بر تعمیق روابط با کشورهای همسایه مثل سوریه و عراق، با عربستان سعودی نیز تنش‌زدایی کرد. به کشورهای دارای ظرفیت در شرق و غرب عالم نیز توجه ویژه نشان داده تا روابط با آنان را نیز راهبردی کند. همچنین دولت رئیسی در تلاش است به تقویت روابط با دولت‌هایی توجه ویژه کند که در طول مدیریت دولت روحانی به امید بهره‌مندی از گلابی برجام مورد کم‌توجهی قرار گرفته بودند. قطعا یکی از موفقیت‌های دولت رئیسی سیاست خارجی با رویکرد اقتصادی است و این رویکرد دیپلماسی اقتصادی می‌تواند آینده درخشانی برای اقتصاد کشور به ارمغان بیاورد و ان‌شاءالله مردم را از نتایج اقتصادی آن بهره‌مند کند. جهت تبیین رویکرد جهانی دیپلماسی اقتصادی به مطالعه فعالیت‌ها و موفقیت‌های دولت در سیاست خارجی می‌پردازیم تا منافع این رویکرد بیشتر روشن شود.

■ پیوستن جمهوری اسلامی ایران به سازمان همکاری شانگهای

یکی از نخستین موفقیت‌های امیدبخش دولت رئیسی در روابط بین‌الملل، پیوستن جمهوری اسلامی ایران به سازمان همکاری شانگهای در شهریور ۱۴۰۰ بود. دولت رئیسی این موفقیت را زمانی کسب کرد که تنها ۳ ماه از انتخاب وی به ریاست‌جمهوری می‌گذشت. تمایل سازمان همکاری شانگهای به پذیرش عضویت رسمی ایران، ناشی از رویکرد نگاه همه‌جانبه دولت جدید بویژه نگاه به شرق توسط رئیسی بود. این سازمان در سال ۱۹۹۶ توسط رهبران چین، روسیه، قزاقستان، قرقیزستان و تاجیکستان با هدف برقرار کردن موازنه قدرت در برابر نفوذ آمریکا و ناتو با نام شانگهای ۵ پایه‌گذاری شد که البته پس از مدتی با عضویت ازبکستان، هند و پاکستان به سازمان همکاری شانگهای تغییر نام داد. سازمان همکاری شانگهای بزرگ‌ترین سازمان منطقه‌ای جهان متشکل از ۴۰ درصد جمعیت جهان و ۳۰ درصد تولید ناخالص داخلی جهان (GDP) است. سران ۸ کشور عضو سازمان همکاری شانگهای ۲۶ شهریور ۱۴۰۰ نظر موافق خود را با تبدیل عضویت ایران از عضو ناظر به عضو اصلی به عنوان نهمین عضو این سازمان اعلام و اسناد مربوط به آن را امضا کردند و به این ترتیب جمهوری اسلامی ایران ۲۶ شهریور ۱۴۰۱ به عضویت دائم این سازمان درآمد. ۲ عضو مهم این سازمان یعنی چین و روسیه از طرفین مهم اقتصادی و سیاسی ایران قبل از عضویت بوده‌اند و میزان تبادل تجاری با آنان بالغ بر ۳۰ میلیارد دلار است که این میزان با عضویت ایران در سازمان همکاری شانگهای در حال افزایش است. عضویت در این سازمان برای ایران مزایای اقتصادی و سیاسی زیادی خواهد داشت و ایران را به یک بازار بزرگ اقتصادی وارد می‌کند که ۴۰ درصد جمعیت جهان در آن فعالند. این موقعیت اهرم‌های قابل توجهی برای ایران ایجاد می‌کند و ایران را در موقعیت بهتری برای خنثی کردن تحریم‌های غرب بدون دادن امتیاز قرار می‌دهد. اگرچه غرب تمایل دارد نشان دهد سیاست نگاه به شرق در انگاره دولت جمهوری اسلامی فقط ارتباط با چین و روسیه است اما هدف عضویت ایران در سازمان همکاری شانگهای، مشارکت عمیق و همه‌جانبه و پایدار با کل اعضای این سازمان است. پذیرش ایران از سوی اعضای شانگهای به شدت بر نگرانی‌های اروپا و آمریکا افزوده است. اروپا و آمریکا از این نگرانند که ایران اهرم‌هایی را برای بی‌اثر کردن تحریم‌های غرب به دست آورد یا این روابط رو به گسترش، این امکان را برای ایران فراهم کند تا جمهوری اسلامی ایران به تکنولوژی نظامی پیشرفته در حوزه دفاع هوایی، موشکی، سایبری، ضد ماهواره‌ای و جنگ الکترونیک دست یابد (بردلی بومن: ۲۰۲۱).

■ تنش‌زدایی از روابط ایران و عربستان

پس از پایان جنگ سوریه و پیروزی محور مقاومت به رهبری ایران، منطقه جنوب غرب آسیا نیازمند پایان یافتن منازعات و آغاز رویکرد جدیدی بود که همه طرف‌های درگیر از جمله عربستان این مهم را بخوبی درک می‌کنند. توافق با عربستان به عنوان دولت شاخص و تاثیرگذار عربی در حالی انجام شد که اعراب بخوبی دریافته‌اند پایان هژمونی آمریکا در منطقه اجتناب‌ناپذیر است و ایران در این مهم نقش محوری را بازی می‌کند. تثبیت قدرت و نفوذ ژئوپلیتیک ایران در جنوب غرب آسیا پس از جنگ سوریه و تقویت بیش از پیش سرپنجه‌های مقاومت مثل حزب‌الله و انصارالله یمن و همچنین حماس و جهاد اسلامی، کشورهای عربی و در رأس آنها عربستان را متوجه کرد که پرمنفعت‌ترین راهبرد برای آنان، تنش‌زدایی با جمهوری اسلامی ایران است. پیام پیروزی مقاومت چنان قوی بود که حتی مصر با اینکه بیش از ۴۰ سال با جمهوری اسلامی ایران رابطه ندارد، پیام تمایل به برقراری رابطه با جمهوری اسلامی را توسط سلطان عمان فرستاد. در صورت برقراری روابط دیپلماتیک با دولت مصر توسط دولت رئیسی، این موفقیت تاریخی در کارنامه این دولت ثبت خواهد شد و نتیجه آن گشایش‌های متعدد در روابط سیاسی با اعراب و اجماع بیشتر در مساله فلسطین و مبارزه با صهیونیسم اشغالگر خواهد بود. رویکرد جدید باید مورد توجه ایران قرار می‌گرفت، چرا که نتیجه آن موجب گسست در روابط برخی اعراب با اسرائیل و گشایش‌هایی در موضوع هسته‌ای می‌شود. این توافق موجب شد اروپایی‌ها و آمریکا از اینکه ایران بتواند خود را از تشدید فشارهای غرب در موضوع هسته‌ای برهاند ابراز نگرانی کنند. با این توافق می‌توان چشم‌انداز آرامش‌بخشی را برای منطقه جنوب غرب آسیا تصور کرد، چرا که نتیجه آن نفع مردم منطقه خواهد بود و اروپایی‌ها را در تغییر رویکرد با ایران تحت تاثیر قرار خواهد داد؛ توسعه روابط تجاری منطقه، امنیت انرژی و ایمنی مسیرهای دریایی و از سرگیری روابط سیاسی و مذهبی نتیجه آن خواهد بود. خروج امارات از ائتلاف تامین امنیت دریایی به رهبری آمریکا از نتایج ملموس بهبود روابط ایران و عربستان است. همچنین اعزام گسترده حجاج ایرانی در سال جاری نخستین بازتاب مثبت این توافق است. این توافق به دلیل نفوذ ایران در یمن تاثیر زیادی در کاهش تنش در یمن دارد و به ریاض اجازه می‌دهد با این امید که مورد تهدید از ناحیه انصارالله قرار نگیرد به جنگ یمن پایان دهد. عربستان با این توافق در واقع انصارالله را به عنوان یک طرف مهم معادلات یمن پذیرفته است، در حالی که در ابتدای جنگ قصد داشت از ظهور یک حزب‌الله جدید وابسته به ایران در کنار مرزهایش جلوگیری کند. در نهایت این توافق، تلاش اسرائیل برای دیکته اتخاذ موضع تقابل عربی با ایران را به موضع تعامل تبدیل می‌کند و موضع عربستان را در حمایت مالی و سیاسی از اپوزیسیون و رسانه‌هایی مثل اینترنشنال و همچنین دخالت و حمایت از ضد انقلاب داخلی تغییر می‌دهد. ایران با پذیرش میانجی‌گری چین در این توافق توانسته است به اعتبار آمریکا در منطقه و جهان ضربه وارد کند. با این کار، جهان، چندقطبی را پذیرفته است. اروپا و آمریکا دیگر بازیگران تعیین‌کننده‌ای در شکل‌دهی به دستور کار سیاسی و امنیتی در غرب آسیا نخواهند بود. لذا فشار آنان برای امتیاز گرفتن از پرونده هسته‌ای ایران تضعیف خواهد شد و آنان مجبور خواهند بود تحریم‌های خود را برای ایجاد فضایی برای کشورهای منطقه تعدیل کنند. در نهایت باید گفت این توافق پیروزی بزرگ برای مردم ایران و محور مقاومت و دولت رئیسی است.

■ توسعه روابط با آسیای جنوب شرقی

منطقه جنوب شرق آسیا از جمله مناطق جغرافیایی آسیاست که از ۲ ویژگی راهبردی برای جمهوری اسلامی ایران برخوردار است؛ اول اینکه ۳ کشور مالزی، اندونزی و تایلند از رشد اقتصادی خوبی برخوردارند و دوم اینکه از کثرت جمعیت مسلمان برخوردارند. این ۲ ویژگی سرمایه اجتماعی و فنی مناسبی برای توسعه روابط اقتصادی و سیاسی است. سفر رئیسی به اندونزی نشان داد از جمله مناطق جغرافیایی مورد توجه جمهوری اسلامی منطقه جنوب شرق آسیاست. تخمین زده می‌شود تا سال ۲۰۳۰ تولید ناخالص داخلی (GDP) کشورهای آسه‌آن مانند مالزی، اندونزی، فیلیپین و تایلند از یک تریلیون دلار فراتر برود. (T. M. Kibtiah:۲۰۲۱)

این چشم‌انداز روشن زمینه مناسب توسعه روابط اقتصادی و سیاسی ایران با اعضای آسه‌آن را توجیه می‌کند. جمعیت بالا، بازار مناسب صادرات و تولید زیاد و پیشرفت در فناوری کشورهای آسه‌آن، می‌تواند یک کمک دوطرفه برای توسعه اقتصادی جمهوری اسلامی ایران باشد. از طرف دیگر عضویت ایران در اوپک به عنوان تولیدکننده نفت و گاز، دارا بودن بنادر مناسب و کریدور ترانزیتی (شمال-جنوب) برای ارتباط کشورهای جنوب شرق آسیا با آسیای مرکزی، قفقاز و اروپا، فرصت مناسبی را برای کشورهای جنوب شرق آسیا فراهم می‌کند. این ظرفیت‌ها تقویت مناسبات سیاسی و تجاری و حفظ آن را در هر دولتی توجیه‌پذیر می‌کند. دولت احمدی‌نژاد توانست روابط خود با جنوب شرق آسیا را به شکل بی‌سابقه‌ای گسترش دهد اما متاسفانه این سیاست تداوم نداشت و در دولت روحانی به‌رغم تداوم تعامل اقتصادی، انتظارات لازم را برآورده نکرد.

■ توسعه روابط با آمریکای لاتین

یکی از هدف‌گذاری‌های دولت رئیسی گسترش روابط اقتصادی و سیاسی با کشورهای آمریکای لاتین است. روابط ایران با کشورهای آمریکای لاتین بعد از انقلاب اسلامی با نوساناتی رو به گسترش بوده است. در دولت احمدی‌نژاد این روابط با سرعت گسترش یافت اما در دولت روحانی به دلیل رویکرد غرب‌گرایی یکجانبه تضعیف شد. دوران درخشان روابط را می‌توان دوران دولت احمدی‌نژاد دانست. احمدی‌نژاد و هوگو چاوز دوستان نزدیک و شرکای سیاسی و اقتصادی بودند. بین سال‌های ۲۰۰۵ تا ۲۰۱۲، بیش از ۲۷۰ موافقتنامه، از جمله معاهدات تجاری و موافقتنامه‌های مربوط به پروژه‌های توسعه صنایع خودروسازی، سیاست‌های انرژی و برنامه‌های بانکی امضا شد. شتاب روابط سیاسی و اقتصادی ۲ کشور نیز افزایش یافت. این روابط در رویکردهای سیاسی دولت‌های آمریکای لاتین تاثیرگذار بود و آنها در موضوع پرونده هسته‌ای جانب ایران را گرفتند. سپتامبر ۲۰۰۵، در نشست شورای حکام آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، ونزوئلا تنها کشوری بود که به قطعنامه‌ای که اجازه می‌داد برنامه هسته‌ای ایران به شورای امنیت سازمان ملل ارسال شود، رای منفی داد. پس از فوریه، با قطعنامه جدید شورای حکام که در واقع پرونده را به شورای امنیت ارسال می‌کرد، توسط ونزوئلا، کوبا و سوریه مخالفت شد. کوبا که اجلاس سران کشورهای غیرمتعهد را سازماندهی می‌کرد، در حمایت فعال از سیاست‌های ایران در توسعه هسته‌ای و مقابله با سازمان ملل متحد، به ونزوئلا پیوست. پس از نشست سران جنبش غیرمتعهدها در هاوانا در سپتامبر ۲۰۰۶، مقامات ارشد کوبا و ونزوئلا حمایت خود و کشورهای غیرمتعهد را از ایران اعلام کردند. این سابقه سیاسی و همچنین ایدئولوژی استقلال‌طلبانه بولیواری و سیاست ضد هژمونی در آمریکای لاتین که با اصول مقاومت و استکبارستیزی جمهوری اسلامی همسویی دارد، زیربنای خوب توسعه مناسبات است. در میان کشورهای آمریکای لاتین، ۲ کشور کوبا و ونزوئلا همچون ایران به دلیل سیاست‌های استقلال‌طلبانه تحت فشار سیاسی و اقتصادی آمریکا قرار گرفته‌اند. بولیوی و نیکاراگوئه هم تحت نفوذ ونزوئلا قرار دارند و سیاست‌های چپ‌گرایانه را دنبال می‌کنند. به نظر می‌رسد تحکیم روابط با آمریکای لاتین در زمان مناسبی آغاز شده است، چرا که چشم‌انداز سیاسی در آمریکای لاتین تغییر قابل توجهی به سمت چپ‌گرایی دارد؛ انتخاب دولت‌های چپ‌گرا در برزیل، شیلی و کلمبیا شاهد آن است. این چپ‌گرایی با سرخوردگی شهروندان از آمریکا و افزایش نگرش‌های ضد لیبرالی این منطقه تقویت شده است. ایران می‌تواند در میان جزر و مدهای سیاسی، فرصت کافی برای گسترش روابط خود پیدا کند. روابط ایران با آمریکای لاتین می‌تواند هژمونی آمریکایی را در این منطقه و همچنین سیاست منزوی کردن جمهوری اسلامی ایران را تضعیف کند. جدا از مناسبات سیاسی، این روابط می‌تواند آورده اقتصادی مناسبی برای جمهوری اسلامی ایران داشته باشد. سال ۲۰۲۲ در جریان سفر نیکلاس مادورو یک توافق ۲۰ ساله با جمهوری اسلامی ایران امضا شد که می‌تواند شامل فعالیت‌های بسیاری در زمینه خودرو، نفت، پالایشگاه، پتروشیمی، اکتشاف و بانکداری و مسکن باشد. در صورت عضویت ایران در بریکس مبادلات سیاسی و تجاری ایران با برزیل هم افزایش خواهد یافت و جای پای ایران را در آمریکای لاتین محکم‌تر خواهد کرد. تنوع‌بخشی به شرکای اقتصادی از جمله کشورهای آمریکای لاتین به عنوان حیاط خلوت آمریکا، ابزار راهبردی لازم را در اختیار ایران قرار می‌دهد تا بتواند سیاست‌های ضد ایرانی اروپا و آمریکا را تعدیل کند.

■ درخواست پیوستن به بریکس

دولت رئیسی برای پیوستن به گروه بریکس شامل برزیل، روسیه، هند، چین و آفریقای جنوبی درخواست داده است. اصطلاح بریکس برای توصیف رشد شگفت‌انگیز برزیل، روسیه، هند و چین توسط «جیم اونیل» ابداع شد. عضویت ایران در بریکس ارزش افزوده بسیار خوبی برای طرفین بویژه برای ایران خواهد داشت، چرا که چین بزرگ‌ترین اقتصاد در گروه بریکس را دارد که بیش از ۷۰ درصد از ۲۷٫۵ تریلیون دلار قدرت اقتصادی این گروه را به خود اختصاص داده است.

ادامه در صفحه ۶